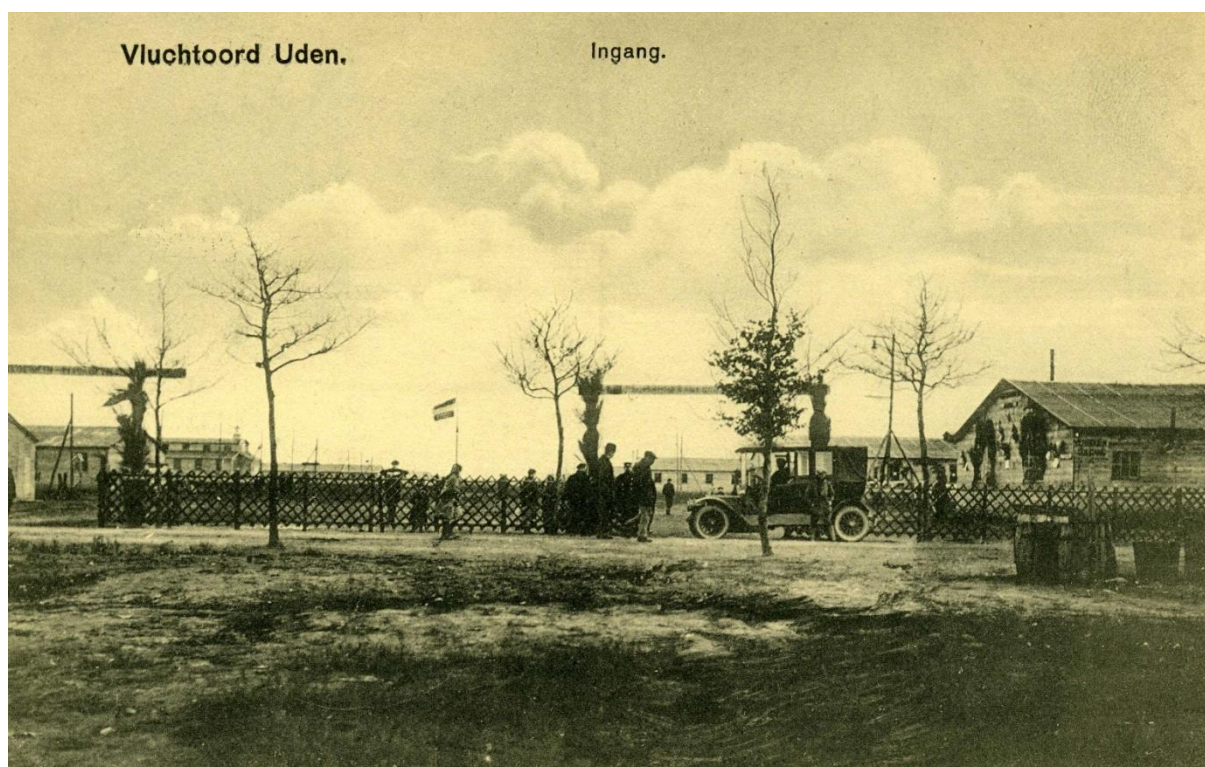


Aan het begin van de Grote Oorlog, oktober 1914, (Nederland bleef neutraal) leed België onder zware beschietingen van de Duitsers. Een grote stroom van vele duizenden Belgische vluchtelingen kwam in dat najaar op gang. De Nederlandse regering stelde een regeringscommissaris aan met de opdracht snel voor opvang van de vluchtelingen te zorgen. Omdat veel vluchtelingen vanuit het zwaar getroffen Antwerpen massaal in Zeeuws Vlaanderen aankwamen, werd in Hontenisse met spoed een tentenkamp opgericht. Snel bleek dit onvoldoende te zijn en deed de Nederlandse regering een oproep aan gemeenten, om leegstaande gebouwen en fabrieken beschikbaar te stellen voor vluchtelingen.

Als gastvrije gemeente besloot, in december 1914, de gemeenteraad van Uden om 35 ha. heideterrein tussen Uden en Zeeland voor deze gelegenheid tijdelijk aan de regering in bruikleen te geven.

Meteen nadat het besluit was genomen, werd in een mum van tijd een geheel houten barakkendorp uit de grond gestampt waar 10.000 vluchtelingen konden wonen. Uden zelf telde in die tijd maar 6.000 inwoners. In februari 1915 kwamen de eerste vluchtelingen aan in het kamp en tot 1919 hebben er in totaal 11.631 Belgische vluchtelingen gewoond.



Registratie

Bij aankomst moest men zich eerst registreren bij de burgerlijke stand van Vluchtoord en kreeg men een bewijs van inschrijving met de persoonlijke gegevens. Met dit bewijs van inschrijving ontving men in het kledingmagazijn een standaard kledingpakket, zijnde een hemd, een borstrok, een broek, een paar kousen, schoeisel en voor de vrouwen een onderrok. Daarna werd een slaapbarak

toegewezen met een stromatras, dekens, een bestekpakket, een wasblik en dweil. Het bewijs gaf ook recht op het gebruik van het badhuis en toegang tot de eetbarakken; dus *maaltijden*. Zonder het bewijs kon je niets.

Het leven in het kamp.

Het vluchtoord werd opgericht als een zelfstandig dorp met een eigen *bestuur*. Het leven diende een zo normaal mogelijk verloop te hebben.

Overdag was er *werkverschaffing* voor de vluchtelingen in allerlei productiebedrijfjes die op het vluchtoord aanwezig waren. De producten werden in het vluchtoord door de bewoners gebruikt. Zo droegen zij *kleding* en schoenen die gemaakt waren in de kleermakerij en naaiatelier en in de schoenmakerij. In de meubelmakerij werden stoelen, banken en bedden gemaakt. Verder werkten de vluchtelingen in de smederij, metaalbewerking, vloerkledenmakerij, mandenmakerij, en de *gezondheidszorg*. Met de arbeid verdienden de bewoners van het vluchtoord punten. Met deze *punten* konden ze in de zogeheten puntenwinkel allerlei goederen kopen. De kinderen kregen kleuter-, lager- en beroeps*onderwijs* in scholen op het kamp en ook aan de *bejaarden* werd extra aandacht besteed. Er waren verder verschillende winkels, een *kerk*, een bank, een *postkantoor*, een polikliniek met apotheek en een ziekenhuis. Dus een compleet eigen dorp waarin vluchtelingen woonden en werkten en waar na de arbeid ook tijd was voor ontspanning in diverse *verenigingen*.

